മതം, അധിനിവേശം, ആഖ്യാനം: 'പരിഷ്കാരവിജയ'ത്തിൽ

ഡോ. അജിത ചേമ്പൻ

അസിസ്റ്റന്റ് പ്രൊഫസർ, ഗവ. ബ്രണ്ണൻ കോളേജ്, തലശ്ശേരി

ഭാരതത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയചരിത്രത്തിൽ നിരവധിയായ അധിനിവേശങ്ങൾ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. വൈദേശിക അധിനിവേശത്തിൽ നിർണ്ണായകമായ സ്വാധീനം ചെലുത്തിയത് ബ്രിട്ടീഷ് ആധിപത്യകാലമാണ്. യൂറോപ്യൻ അധിനിവേശകരെല്ലാവരും ആധിപത്യത്തിനായി മത്സരിച്ച പ്രദേശങ്ങളിലൊന്നാണ് കേരളം. അതുകൊണ്ടു തന്നെ കേരളത്തിന്റെ സാംസ്കാരികചരിത്രനിർമ്മിതിയിൽ അധിനിവേശകരോരുത്തരും സ്വാധീനം ചെലുത്തി. ആധുനിക കേരളത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയ-സാംസ്കാരിക മണ്ഡലത്തിൽ ബ്രിട്ടീഷ് അധിനിവേശം ചെലുത്തിയ സ്വാധീനമാണ് ഏറ്റവും പ്രകടമായി നിലനിർത്തപ്പെട്ടത്. കൊളോണിയൽ അധിനിവേശം സമസ്ത മേഖലകളെയും സ്പർശിച്ചിരുന്നു. അവർ കീഴടക്കിയ പ്രദേശങ്ങളുടെ സാംസ്കാരത്തെ മാറ്റിമറിച്ചു. ഈ സാംസ്കാരികാധിനിവേശങ്ങൾ ബൗദ്ധിക കോളനീകരണത്തിന് നിമിത്തമായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. കേരളത്തിലെ ബൗദ്ധികമണ്ഡലം പ്രധാനമായും കൊളോണിയൽ ആധുനികതയുടെ വക്താക്കളായി മാറി. 'സാഹിത്യം, നാടകം, ചിത്രകല, സംഗീതം, വസ്ത്രം, ഭക്ഷണം, സംഭാഷണം, ഉപചാരങ്ങൾ തുടങ്ങിയവയുടെ സാംസ്കാരികമാതൃകകൾ അധിനിവേശിതരുടെ ലോകത്തുനിന്നും സ്വീകരിക്കപ്പെടുകയായിരുന്നു. അങ്ങനെ പുതുസാക്ഷരത്വം, ഇന്ത്യയെ അധിനവേശകേന്ദ്രങ്ങളുടെ സാംസ്കാരികപ്രവിശ്യകളും, നവസാക്ഷരരായ ഇന്ത്യക്കാരെ സാംസ്കാരിക ദല്ലാളന്മാരുമായി രൂപാന്തരീകരിക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയായിരുന്നു' എന്ന് 'പുതിയസാംസ്കാരികഭിവൃദ്ധിയുടെ നിർമ്മിതി'യിൽ കെ.എൻ. പണിക്കർ (സമ്പാ: ഷാജി ജേക്കബ്, 2014: 78) നിരീക്ഷിക്കുന്നുണ്ട്.

കൊളോണിയലിസത്തിന്റെ സവിശേഷതകളിലേക്ക് ആകൃഷ്ടരായവരാണ് ഇന്ത്യയിൽ നോവൽ എന്ന സാഹിത്യസംവർഗ്ഗത്തെ ആദ്യമായി അവതരിപ്പിച്ചത്. അന്ധമായ പാശ്ചാത്യഭ്രമത്തേക്കാൾ മറ്റുപല രാഷ്ട്രീയസാമൂഹ്യഘടകങ്ങളും ഇത്തരം നിർമ്മിതികളെ സ്വാധീനിച്ചിരുന്നു എന്നു കാണാം. 'പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ മലയാളനോവലുകൾ കേരളീയ സമൂഹത്തെ അടിമുടി സ്വാധീനിച്ചതിനോടൊപ്പം അച്ചടി, ചരിത്രാവബോധം എന്നിവ പരോക്ഷമായും വിദ്യാഭ്യാസം, ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷ, സമ്പദ്ഘടന, കുടുംബവ്യവസ്ഥ, ജാതി-മത-ലിംഗ വ്യവസ്ഥകൾ, ജനാധിപത്യം, ദേശീയത തുടങ്ങിയവ പ്രത്യക്ഷമായും നോവലുകളുടെ സാംസ്കാരികകാനുഭവമായി മാറി'(ഷാജിജേക്കബ്, 2013:9)യതായി കാണാം.

കൊളോണിയൽ ആധുനികതയും മതാധിനിവേശവും

പലവിധമതങ്ങൾ ഒന്നിച്ചു ജീവിക്കുന്ന സാംസ്കാരിക സാഹചര്യമാണ് ഭാരതത്തിലുണ്ടായിരുന്നത്. മതപരമായ സഹിഷ്ണുത പുലർത്തിയ പ്രദേശത്ത് എല്ലാവിഭാഗക്കാരും തങ്ങളുടെ വിശ്വാസപ്രമാണങ്ങൾ പ്രചരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. കേരളീയ പരിസരത്തിൽ ചിന്തിക്കുമ്പോൾ, കച്ചവടബന്ധത്തിലൂടെയും മറ്റും ആദ്യകാലംതൊട്ടേ പലമതങ്ങളും സ്വതന്ത്രമായി പ്രചരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. മതബോധത്തിന്റെ മണ്ഡലത്തിൽ പ്രക്ഷുബ്ധതകൾ ഉണ്ടായത് വൈദേശികാധിനിവേശത്തോടെയാണ്. 'സാമാജ്യത്വ ഇന്ത്യയിലെ ഏറ്റവുമാദ്യത്തെ സാംസ്കാരിക പ്രതികരണങ്ങളിലൊന്ന് വിധേയരാക്കപ്പെട്ടവരുടെ മതങ്ങളിന്മേലുള്ള സാമ്രാജ്യത്വത്തിന്റെ ഇടപെടലാണ്'' (കെ.എൻ. പണിക്കർ, 2002:23). ഇതിന്റെ പ്രത്യക്ഷ തെളിവാണ് ഉദയം പേരൂർ സുനഹദോസും തുടർന്നുവന്ന കൂനൻകുരിശ് കലാപവും. കൊളോണിയൽ കാലഘട്ടം നിരവധി മിഷനറിമാരിലൂടെ മതപ്രചരണം നടത്തി. മതപരിവർത്തനത്തെ അങ്ങേയറ്റം പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. 'എങ്കിലും പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടോടെ തികച്ചും ഒരു പുതിയമാനം ഈ വിഷയത്തിൽ കൈവന്നു. ക്രിസ്ത്യാനിവൽക്കരണം സാമ്രാജ്യത്വ അജണ്ടയല്ലെങ്കിൽ കൂടിയും സാമ്രാജ്യത്വ അധികാരികളും ക്രിസ്ത്യൻ മിഷനറിമാരും തമ്മിൽ ഒരു പ്രത്യേകബന്ധം 19-ാം നൂറ്റാണ്ടോടെ നിലവിൽവന്നു. ഗവൺമെന്റിനുള്ളിൽ ക്രിസ്ത്യൻ മിഷനറിമാരെ പിന്തുണയ്ക്കുന്ന ഒരു വിഭാഗം രൂപം കൊണ്ടു. അവർ മിഷണറിമാരെ സഹായിച്ചത് മതപരമായ ഒരു സംരംഭത്തിനുള്ള പ്രോത്സാഹനം എന്ന നിലയ്ക്കല്ല മറിച്ച് മതപ്രചരണം വിധേയത്വം ഉറപ്പുവരുത്തുമെന്നും അതുവഴി സാമ്രാജ്യത്വത്തിന്റെ സ്ഥിരമായ നിലനില്പിനെ അത് സാധ്യമാക്കുമെന്നും കരുതിയാണ്'' (കെ.എൻ. പണിക്കർ, 2002: 24). അതോടെ ഇന്ത്യൻ സാമൂഹ്യാന്തരീക്ഷത്തിൽ മതം ഒരു പ്രധാനചിന്താവിഷയമായിത്തീർന്നു. ക്രൈസ്തവമത പ്രചാരണം; ക്രസ്തുമതത്തിലെ പാശ്ചാത്യവത്കരണം വളരെ ശക്തമായി നടപ്പിലാക്കാൻ കൊളോണിയൽ അധിനിവേശം പ്രോത്സാഹനം നല്കുകയും ചെയ്തു.

കൊളോണിയൽ അധിനിവേശത്തിന്റെ സാംസ്കാരികമായ ഇടപെടലുകളിൽ നിന്നാണ് കൊളോണിയൽ ആധുനികത ഉടലെടുക്കുന്നത്. കൊളോണിയൽ ആധിപത്യത്തിന്റെ സാംസ്കാരിക ഇടപെടലുകളും അതുണ്ടാക്കിയ മുന്നേറ്റങ്ങളും ആഘാതങ്ങളുമാണ് പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ നോവലുകളിൽ ആഖ്യാനം ചെയ്യപ്പെട്ടത്. കുടുംബഘടന, വ്യക്തിസ്വാതന്ത്ര്യം, സ്ത്രീപുരുഷബന്ധം, ജാതിവ്യവസ്ഥ, ആചാരങ്ങൾ, കീഴ്‌വഴക്കങ്ങൾ, രാഷ്ട്രീയമണ്ഡലം എന്നിങ്ങനെയുള്ള പല ഘടകങ്ങളും ഈ കാലഘട്ടത്തിലെ കൃതികൾ ചർച്ചചെയ്തു. കൊളോണിയൽ ആധുനികതയുടെ പ്രതിഫലനങ്ങളായ ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസം, സ്ത്രീ വിദ്യാഭ്യാസം, മാനവികതാബോധം, വ്യക്തിസ്വാതന്ത്ര്യം, സ്ത്രീപുരുഷ സമത്വം അണുകുടുംബം, മക്കത്തായം തുടങ്ങിയവയെ ആദ്യകാല നോവലുകൾ ആഖ്യാനം ചെയ്തു.

തദ്ദേശീയ ആധുനികത

പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ നവോത്ഥാനം കൊളോണിയൽ ആധുനികതയുടെ മാത്രം സൃഷ്ടിയല്ല എന്നു കാണാം. മിഷനറിമാർ മതപ്രചരണവും ആധുനികപാശ്ചാത്യആശയങ്ങളുടെ പ്രചാരണവും ലക്ഷ്യംവെച്ചു പ്രവർത്തിച്ചു. പത്രങ്ങൾ, മാസികകൾ, വ്യാകരണകൃതികൾ, നിഘണ്ടുക്കൾ തുടങ്ങിയവയൊക്കെ ഉള്ളടങ്ങുന്ന ഗദ്യശാഖയെ അവർ പ്രോത്സാപ്പിച്ചു. ജാതിബോധത്തെ മറികടക്കുന്ന രീതിയിലുള്ള പൊതുസ്ഥാപനങ്ങൾ രൂപം കൊണ്ടു. എന്നാൽ പാശ്ചാത്യ ആശയസ്വീകർത്താക്കളെല്ലാവരും ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരിച്ചില്ല. തദ്ദേശീയമായ ആധുനികതാസങ്കല്പം അവർക്കിടയിൽ രൂപംകൊണ്ടു. 'ജാതീയമായ അനേകതകൾ ഒരു ശീർഷകത്തിലേക്ക് ഏകീകരിക്കപ്പെട്ടത് കൊളോണിയൽ

ആധുനികതാപ്രക്രിയയുടെ അനന്തരഫലമായാണ്. മിഷനറി ആഭിമുഖ്യത്തിൽ നടന്ന സംസ്കാരവല്ക്കരണ പ്രക്രിയയിൽ സാമൂഹികപരിഷ്കരണം ഒരു ലക്ഷ്യമായി മാറുകയും പരിഷ്കരിക്കേണ്ട മാതൃകകൾ ഏതെന്ന നിർവചിക്കുകയും ചെയ്തു.' (സജീവ് പി.വി., 2014:57) എന്നാൽ സമാനസന്ദർഭത്തിൽ തന്നെ തദ്ദേശീയമായ വൈജ്ഞാനികമണ്ഡലങ്ങളിൽ നിന്ന് ആർജിച്ചെടുത്ത അറിവുകളെ അടിസ്ഥാനമാക്കി ഏകജാതിബോധം ഉയർത്തിക്കൊണ്ടുവരാൻ ശ്രീനാരായണഗുരുവിനെപ്പോലുള്ളവർക്ക് കഴിഞ്ഞു. ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളിലും കീഴ്വഴക്കങ്ങളിലും അയിത്താചരണങ്ങളിലും നവോത്ഥാന ആശയങ്ങൾ അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ടു. മാനവികതാബോധം ഗുരുവിൽ നിന്ന് ഉയർന്നു കേട്ടു. ഹിന്ദുമതനവീകരണത്തിൽ ഇത്തരം ആശയങ്ങൾക്ക് നിർണ്ണായകസ്ഥാനമുണ്ട്. നവോത്ഥാനം എന്നത് വൈദേശികവും തദ്ദേശീയവുമായ ആധുനികതയുടെ സൃഷ്ടിയാണ്.

'പരിഷ്കാരവിജയ'ത്തിലെ പരിഷ്കാരം

ആധുനികീകരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കേരളീയാന്തരീക്ഷത്തിലാണ് 'പരിഷ്കാരവിജയം' എന്ന നോവലിന്റെ പിറവി. ഇന്ദുലേഖ, പരിഷ്കാരപ്പാതി എന്നിങ്ങനെയുള്ള ഇതര സമുദായങ്ങളുടെ സാമൂഹ്യസ്ഥിതികളെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന നോവലുകൾ വായിച്ചതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ കൊച്ചി സാന്താക്രൂസ് ഹൈസ്കൂൾ അധ്യാപകനായിരുന്ന വാര്യത്ത് ചോറിപീറ്റർ 1906–ൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച നോവലാണ് 'പരിഷ്കാരവിജയം'. ആദ്യകാല നോവലുകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ വേണ്ടത്ര ശ്രദ്ധിക്കപ്പെടാതെപോയ ഈ നോവൽ കൊളോണിയൽ ആധുനികതയുടെ വിഭിന്നവശങ്ങളെ ചർച്ചചെയ്യുന്നതായി കാണാം. സമൂഹത്തിൽ വന്നുചേരേണ്ട പരിഷ്കാരങ്ങളെ എങ്ങനെ പ്രാവർത്തികമാക്കാം എന്നതാണ് നോവൽ മുന്നോട്ടുവെക്കുന്ന ആശയം. വളരെ സുഘടിതമായ ഒരു കഥാതന്തുവാണിതിലുള്ളത്. മലയാള കത്തോലിക്കാ ലത്തീൻ ക്രിസ്ത്യാനികളിൽ ഒരു സമുദായത്തിന്റെ വിവരണമായ ഒരു പുതിയമാതിരി കഥ (വാര്യത്ത് ചോറിപീറ്റർ, 2016: 126) എന്നാണ് തന്റെ കൃതിയെ ഗ്രന്ഥകാരൻ വിശേഷിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഈ കഥയിൽ ജ്ഞാനസ്നാനം, മരണം, പുല, കല്യാണം എന്നിങ്ങനെ ഈ സമുദായത്തിലെ പ്രധാനമായ അടിയന്തിരങ്ങളെ വിവരിച്ചിരിക്കുന്ന പന്ത്രണ്ട് അധ്യായങ്ങൾ അടങ്ങിയ നാലുഭാഗങ്ങളുള്ളതിൽ മോനിക്ക എന്ന യുവതിക്ക് ധനവാനായ ഒരു മണവാളനെ കാരണവന്മാർ കണ്ടെത്തുകയും എന്നാൽ ആ വിവാഹം അവൾക്ക് സമ്മതമല്ലായിരിക്കുകയും വിവാഹത്തിൽ നിന്ന് പിൻതിരിയുകയും പരിഷ്കൃതനും വിദ്യാനൈപുണ്യമുള്ളവനുമായ മറ്റൊരാളെ കാരണവന്മാരുടെ അനുമതിയോടെ കല്യാണം കഴിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതാണ് ഇതിവൃത്തമെന്ന് ഗ്രന്ഥകാരൻ നോവലിന്റെ ആദ്യഭാഗത്തുതന്നെ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്.

പൂമംഗലം എന്ന പ്രശസ്തമായ കുടുംബത്തിലെ സംഭവങ്ങളാണ് കഥാഗതിക്ക് അടിസ്ഥാനം. പൂമംഗലം എന്ന തറവാട് കഥ നടക്കുന്നകാലത്ത് അഞ്ചുശാഖകളായി വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ചാക്കോയുടെയും മരണാനന്തരം മകൻ ലോനച്ചന്റെതുമായ പൂമംഗലം, ചാക്കോയുടെ അനുജൻ അവരാ താമസിക്കുന്ന ചെറുമംഗലം അവരായുടെ അനുജൻ അന്തെയുടെ ഇളമംഗലം, മരിച്ചുപോയ അനുജൻ കൊച്ചുവറീതിന്റെ ഭാര്യയും മക്കളും പാർക്കുന്ന ഇടമംഗലം, എല്ലാവരിലും ഇളയവനായ കുഞ്ഞവരായുടെ കിളിമംഗലം എന്നീ ഭവനങ്ങളിലായാണ് കഥ നടക്കുന്നത്. ക്രൈസ്തവരായ പാശ്ചാത്യരെ മാതൃകയാക്കി പരിഷ്കാരം നടപ്പാക്കുക എന്നതാണ് ആധുനികീകര ണത്തിന്റെ ഒരു ലക്ഷ്യം. അധികാരവും മതവുമാണ് സാമൂഹ്യഘടനയെ നിർണ്ണയിക്കുന്ന പ്രധാനഘടകങ്ങൾ. ക്രൈസ്തവ കോളനീകരണത്തിൽ ഇതുരണ്ടും ഒരുപോലെ പ്രവർത്തിക്കുന്നു. 'പത്തൊമ്പതാംനൂറ്റാണ്ടിൽ സാമൂഹ്യാവബോധരൂപീകരണത്തിൽ, രാഷ്ട്രീയാവബോധരൂപീകരണത്തിൽ മതം വലിയ

പങ്കുവഹിച്ചതായി (കെ.എൻ. പണിക്കർ, 2008: 53) കാണാം. പരിഷ്കാരപ്പാതി, സുകുമാരി തുടങ്ങിയ ആദ്യകാലനോവലുകളിലേതുപോലെ മതാധിഷ്ഠിതമായ പരിഷ്കരണസങ്കല്പങ്ങളാണ് 'പരിഷ്കാര വിജയ'ത്തിലുമുള്ളത്. യൂറോപ്യൻ അധിനിവേശത്തിനും എത്രയോകാലം മുമ്പേനിലനിന്നിരുന്ന ക്രൈസ്തവപാരമ്പര്യമാണ് ഇവിടെ ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടുന്നത്. തദ്ദേശീയമതത്തിന്മേൽ വൈദേശികമതം നടത്തുന്ന അധിനിവേശം തന്നെയാണ് പരിഷ്കാരമായി വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെടുന്നത്.

എന്താണ് പരിഷ്കാരം? ആരാണ് പരിഷ്കാരി? എന്നിവ പരിഷ്കാരി മാത്തുവിലൂടെ വിശദമാക്കുന്നു. 'പരിഷ്കാരികളെന്നത് ഒരു പ്രത്യേക ജാതിയോ സമുദായമോ അല്ല. സജ്ജനസംസർഗം കൊണ്ടും ഉയർന്ന പഠിപ്പുകൊണ്ടും മനോമാഹാത്മ്യം ഉണ്ടായി അതുകാരണം ഹീനത്വസമ്പ്രദായങ്ങളെ ഉപേക്ഷിച്ചും പരദേശീയരുടെ ഭേദപ്പെട്ട നടപടികൾ കണ്ടുപഠിച്ചും അനാവശ്യവും ദുർച്ചിലവുള്ളതുമായ സാമൂഹ്യചട്ടങ്ങളെ ഭേദപ്പെടുത്തിയും പുതുനടപ്പുകളെ കാലാനുസരണം അംഗീകരിച്ചും നടക്കുന്ന ഏവരെയും' (2012: 31) പരിഷ്കാരമുള്ളവരായി കരുതുന്നു. കൊളോണിയൽ അധിനിവേശം പരിഷ്കാരത്തെ ത്വരിതപ്പെടുത്തുന്നു എന്ന വസ്തുതയും പരാമർശിക്കുന്നുണ്ട്. 'ക്രിസ്തീയ മാർഗ്ഗം പ്രബലപ്പെട്ടുവരുന്ന എല്ലാരാജ്യങ്ങളിലും നാഗരികതയും പഠിപ്പും അതിന്റെ പിൻഗാമികളായി വ്യാപിച്ചുവരുന്നു എന്ന് പലരാജ്യവൃത്താന്തങ്ങളിലൂടെ' (2012: 42) പരിഷ്കാരി മാത്തുവിനെപോലുള്ളവർ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ട്. തദ്ദേശീയ ക്രൈസ്തവസഭതന്നെ ആധുനികീകരിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്. വിശേഷാവസരങ്ങളിൽ തിരുമേനിമാരും ആൾമേനിമാരും ഒന്നിച്ചിരുന്ന് ഭക്ഷണം കഴിക്കുന്നത് പരിഷ്കാരമാണ്. ഇതിനെ ന്യായീകരിച്ചുകൊണ്ട് ചെറുപ്പക്കാരനായ പരിഷ്കാരിയായ അച്ചൻ പറയുന്നത് 'തങ്ങൾക്കുലഭിച്ച വൈദികത്വം തങ്ങളെ തദ്വിഷയത്തിലല്ലാതെ സഹോദരന്മാരായ സ്വവർഗ്ഗക്കാരിൽ നിന്നു സാമൂഹികാവസ്ഥയിൽ വ്യത്യാസപ്പെടുന്നില്ലായെന്ന് പ്രത്യക്ഷത്തിൽ തെളിയിക്കുന്നു' (2012: 67). ഇത്തരം ബോധ്യപ്പെടുത്തലുകളാണ് പാശ്ചാത്യാധിനിവേശത്തെ അരക്കിട്ടുറപ്പിക്കുന്നതിന് കാരണമായത്. 1906 കാലമാകുമ്പോഴേക്കും ശ്രീനാരായണ ഗുരുവിനെപോലെയുള്ളവരുടെ നവോത്ഥാന പ്രവർത്തനങ്ങൾ സമൂഹത്തിൽ ചർച്ചചെയ്യപ്പെട്ടിരുന്നു എങ്കിലും നോവലിൽ ഇത്തരം വിഷയങ്ങളൊന്നും കടന്നുവരുന്നില്ല. ക്രൈസ്തവരിൽ തന്നെ പുത്തൻകൂറ്റുകാരും ഹിന്ദുക്കളും പരിഷ്കരിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട് എന്ന സൂചനയുണ്ട്. എങ്കിലും അവരുടെ മാതൃകകളെന്തെന്ന് നോവലിലൊരിടത്തും പരാമർശിക്കപ്പെടുന്നില്ല.

പരിഷ്കൃത ആശയങ്ങൾ മുന്നോട്ടുവെക്കുന്നതോടൊപ്പം അത് പ്രാവർത്തികമാക്കേണ്ടത് എങ്ങനെ എന്നും നോവൽ ആഖ്യാനം ചെയ്യുന്നുണ്ട്. സമകാലിക നോവലുകളിൽ നിന്നും 'പരിഷ്കാരവിജയ'ത്തെ വ്യത്യസ്തമാക്കുന്ന ഘടകവും ഇതാണ്. ആചാരമര്യാദകളിലും വസ്ത്രസങ്കല്പത്തിലും ഭക്ഷണസമ്പ്രദായത്തിലും പരിഷ്കാരം വരണമെങ്കിൽ ആരെങ്കിലുമൊക്കെ അതിനായി പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതാണ്. സമൂഹഘടന എന്നത് വ്യക്തി, കുടുംബം, സമൂഹം എന്നതാണല്ലോ. ഇതിൽ പരിഷ്കൃതരായ വ്യക്തികൾ അത് കുടുംബത്തിലേക്കും കുടുംബങ്ങൾ അത് സമൂഹത്തിലേക്കും വ്യാപിപ്പിക്കുകയാണ് വേണ്ടത്. ഈ ഒരു സന്ദേശം നോവൽ മുന്നോട്ടുവെക്കുന്നു. 'ഒന്നുരണ്ടാളുകൾ കാട്ടിക്കണ്ടാൽ പിന്നെ നടപ്പാക്കാൻ മതി' (65) എന്ന അന്നം പെണ്ണിന്റെ വാക്കുകളും 'ഓരോരുത്തർ നടപ്പാക്കിയാലേ മറ്റുള്ളവരും അതുകണ്ടു പഠിക്കുകയുള്ളൂ' (71) എന്ന അവരായുടെ വാക്കുകളും പരിഷ്കാരത്തിന്റെ വിജയം എങ്ങനെ എന്നു വ്യക്തമാക്കുന്നു.

ആചാരമര്യാദകൾ

കേരളീയആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളിൽ പലതും അനാവശ്യമോ, മനുഷ്യനന്മയ്ക്കുതകുന്നതോ അല്ല എന്ന ചിന്ത കൊളോണിയൽ ആധുനികതയുടെ സൃഷ്ടിയാണ്. ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളുടെ

ചങ്ങല പൊട്ടിച്ചെറിയാനുള്ള തീവ്രശ്രമം ഓരോ ജനവിഭാഗങ്ങൾക്കിടയിലും വ്യത്യസ്ത രീതിയിൽ ചർച്ചചെയ്യപ്പെട്ടു. അത് പ്രാവർത്തികമാക്കുക എന്നത് ശ്രമകരമായിരുന്നു. ആചാരങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ചിന്ത ഇങ്ങനെയാണ് 'ഇതു ഇന്നോ ഇന്നലെയോ ഉണ്ടായ ചട്ടാ മറ്റെയാണോ? പഴയ കാർണവന്മാർ നല്ലപോലെ ആലോചിച്ച് നടപ്പാക്കീതല്ലോ?'. ഈ ഒരു ചിന്ത നിലനിൽക്കുന്നതു കൊണ്ടുതന്നെ ആചാരപരിഷ്കരണം എന്നത് സുഗമമായ ഒന്നല്ല.

'എന്തുവന്നാലും ബന്ധുതയിലും പന്തിയിലും കുറയ്ക്കാമോ?' (28) എന്ന ചിന്തയാണ് പാരമ്പര്യങ്ങളെ മുറുകെപിടിക്കുന്നതിനുള്ള യുക്തി. സദ്യ,അടിയന്തിരം തുടങ്ങിയവയ്ക്ക് ബന്ധുവീടുകളിൽ നിന്ന് ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ എത്തിക്കുക, സദ്യവട്ടങ്ങളിൽ രണ്ടുപേർക്ക് ഒരിലയിൽ ഭക്ഷണം നല്കുക, വെള്ളത്തിനും കറിക്കും ഒരേ പാത്രം ഉപയോഗിക്കുക, സ്ത്രീകൾ കാത്നീട്ടി വളർത്തുക തുടങ്ങിയവയിലുള്ളടങ്ങിയ ദോഷങ്ങൾ നിരത്തിക്കൊണ്ട് അവ പരിഷ്കരിക്കപ്പെടേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകത ബോധ്യപ്പെടുത്തുന്നു. മരിച്ചവരുടെ വീട്ടിൽ തീ കത്തിക്കരുതെന്നും കർക്കിടകമാസത്തിൽ ശുഭകാര്യങ്ങൾ തുടങ്ങരുതെന്നുമുള്ള മര്യാദ കളെയും ചോദ്യം ചെയ്യുന്നു. 'മതം മാറിയവർക്ക് പൂർവ്വികാചാരങ്ങൾ പൊടുന്നനെഉപേക്ഷി ക്കുന്നതിനു വൈമുഖ്യം ഉണ്ടെന്നു മനസ്സിലാക്കി പുരോഹിതന്മാർ സത്യവേദത്തിനിണങ്ങു മാറ് അവയെ നിലനിർത്തിയതാവാം. എന്നാൽ ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഇന്നുഹിന്ദുക്കളിൽ നിന്നും എല്ലാ പ്രകാരത്തിലും വ്യത്യാസപ്പെട്ട് യൂറോപ്യരെ അനുകരിക്കുന്നതിനാൽ മേൽപറഞ്ഞ ചടങ്ങുകൾ പാടേ ഉപേക്ഷിക്കണമെന്ന പക്ഷമാണ് നോവലിനുള്ളത്" എന്ന് ഡോ. ലിസി മാത്യു (14) നിരീക്ഷിക്കുകയുണ്ടായി. മതാധിനിവേശത്തിന് അടിമപ്പെടുന്ന തദ്ദേശീയരെ യാണ് നോവലിൽ കണ്ടുമുട്ടുന്നത്.

വിശേഷാവസരങ്ങളിൽ ബന്ധുക്കളെല്ലാവരും ഒന്നിച്ചിരുന്ന് മദ്യപിക്കുക എന്ന യൂറോപ്യൻ രീതിയെ കൗതുകത്തോടെ നോവൽ ആഖ്യാനം ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ആചാരങ്ങളുടെ പേരിൽ നടക്കുന്ന ധൂർത്തിനെ വിമർശിക്കുന്നു. അടിയന്തിരങ്ങളുടെ പേരിൽ പരസ്പരം മത്സരിച്ച് ചെയ്യുന്ന ദുർചിലവുകളെ നിയന്ത്രിച്ചില്ലെങ്കിൽ കാര്യങ്ങൾ അവതാളത്തിലാ കുമെന്ന് അന്തെയുടെ ജീവിതത്തിലൂടെ ആഖ്യാനം ചെയ്യുന്നു. കൊളോണിയൽ സാമ്പ ത്തികശാസ്ത്രം ധനസമ്പാദത്തിന്റെ ശാസ്ത്രമാണ്. കൂടുതൽ കൂടുതൽ ധനം ആർജ്ജിക്കേ ണ്ടതിനെക്കുറിച്ചാണ് അവർ ചിന്തിക്കുന്നത്. ഈ സാമ്പത്തികതത്വചിന്ത മാതൃകയായി മുന്നിൽ നില്ക്കുന്നതുകൊണ്ടുതന്നെ തങ്ങൾ സാമ്പത്തിക ഭദ്രത കൈവരിക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകത ഇവർക്ക് ബോധ്യപ്പെടുന്നുണ്ട്. പ്രൗഢിയും പ്രാമാണികതയും കൈവരുന്നത് ധനവാന്മാരാകുമ്പോഴാണ് എന്ന ബോധം കൊളോണിയൽ കാലത്തോടെയാണ് രൂഢ മൂലമാവുന്നത്. സാമ്പത്തിക സുരക്ഷിതത്വവും പ്രൗഢികാണിക്കാനുള്ള ദുർചിലവുകളും ഇന്നും നിലനില്ക്കുന്നു.

'നീചജാതിക്കാരായ പുലയരോ'ടും മറ്റു കീഴാളവിഭാഗങ്ങളോടും ബന്ധപ്പെട്ടു നില്ക്കുന്ന ആചാരങ്ങളെ അംഗീകരിക്കുന്നതായി കാണാം. എഴുത്തുകൊടുത്തു വിടുക, യാത്രയ്ക്ക് സാധ നങ്ങൾ ചുമക്കാനായി കൂട്ടുപോവുക, വാർത്തയറിയിക്കുക, ശവം ചുമക്കുക, മരണസമയത്ത് പുലമുറ ആചരിക്കുക എന്നിങ്ങനെയുള്ള പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യുന്നവർക്ക് പ്രത്യേകമായി ഭക്ഷണം നല്കുന്നതും ഉപഹാരം നല്കുന്നതും വസ്ത്രവും പണവും നല്കി അവരെ സന്തോഷി പ്പിക്കുന്നതുമൊക്കെ സൂക്ഷ്മതയോടെ ആഖ്യാനം ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ഇവർ നല്കുന്ന ആദരവിൽ സന്തോഷിക്കുമ്പോൾ തന്നെ 'ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ മാതിരി'യായി കൂടുതൽ ബഹുമാന്യതകൾക്ക് പാത്രീഭവിക്കണമെന്ന ലക്ഷ്യവും കൂടി ആചാരപരിഷ്കരണത്തിന്റെ പിറകിലുണ്ട്.

മുതിർന്നവർ എല്ലാം തീരുമാനിക്കുക ഇളയവർ അനുസരിക്കുക എന്നതാണ് പരമ്പ രാഗത മര്യാദ. എന്നാൽ 'പഴയതലമുറ സുപ്രധാന തീരുമാനമെടുക്കുമ്പോൾ പുതിയ

തലമുറയുടെ അഭിപ്രായമാരായണമെന്ന ആശയം നോവൽ മുന്നോട്ടുവെക്കുന്നു' (14). എല്ലാകാര്യത്തിലും ഈ ആശയം സ്വീകാര്യമാവുന്നുമില്ല. വിവാഹത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ചർച്ച ഇതിനു ദൃഷ്ടാന്തമാണ്.

വസ്ത്രധാരണം

നഗ്നതമറയ്ക്കാനുള്ള ഒന്നു മാത്രമല്ല വസ്ത്രം എന്നത്. 'വസ്ത്രം മനുഷ്യശരീരത്തിൽ ഒരു ചരിത്രപ്രമാണമാണ്. ഒരു വ്യക്തിയുടെ സാംസ്കാരികവും സാമൂഹികവുമായ ബന്ധങ്ങളെ, അവയുടെ മുഴുവൻ വ്യാപ്തിയാലുമത് പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നു'. 'അധികാരം, ആധിപത്യം, മഹിമ, ശ്രേണി തുടങ്ങിയ സാമൂഹികശ്രമങ്ങളും വസ്ത്രവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം പ്രത്യക്ഷമാണ്'' (കെ.എൻ.പണിക്കർ, 2002: 94). വിഭിന്ന സമൂഹങ്ങൾക്കിടയിലും ഒരേ സമൂഹത്തിൽ തന്നെ സ്ത്രീപുരുഷന്മാർക്കിടയിലും സ്ത്രീകൾക്കിടയിൽ/പുരുഷന്മാർക്കിടയിൽ തന്നെ പ്രായവ്യത്യാസത്തിനനുസരിച്ചും വസ്ത്രധാരണം വ്യത്യാസപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ലത്തീൻ കത്തോലിക്കരുടെ സവിശേഷ വസ്ത്രധാരണരീതി നോവലിൽ ആഖ്യാനംചെയ്യുന്നു. "സ്ത്രീകളിൽ ഏറ്റവും പ്രായം കുറഞ്ഞവളായ മറിയക്കുട്ടി കൊന്തയൊറ്റഴ... ...എന്നിവ ഭംഗിയിൽ അണിഞ്ഞും തത്തയും താമരയുമുള്ള ഒരു വലിയ ചുട്ടിമുറി കരിമ്പനയുടെ ഇളന്തല വിടർന്ന മട്ടിൽ ചന്തത്തിൽ ഞൊറിഞ്ഞുടുത്തും, ഒരുപൂക്കരയൻ നാടൻ ഞൊറിഞ്ഞത് രണ്ടായിട്ട് മടക്കി കൈയ്യിൽ പിടിച്ചും... ... അവളുടെ അമ്മ താണ്ടമ്മ വയസ്സിയായിരുന്നതിനാൽ സാധാരണ ഒരു തുണിയും ചട്ടയും ഉടുത്തു... ... അന്തെയുടെ ഭാര്യ അന്നംപെണ്ണ് ഇളം പ്രായക്കാരത്തിയും കെട്ടിയപെൺമക്കൾ ഉള്ളവളും ആയതിനാൽ സാമൂഹ്യനിബന്ധന അനുസരിച്ച് ഒരു ചെറിയ ചുട്ടിമുറിയും ചട്ടയും രണ്ട് വലിയ മോതിരവും.... താശമ്മ വിധവയായിരുന്നതുകൊണ്ട് സാധാരണ തുണിയും ചട്ടയും കഴുത്തിൽ ജപമാലയും മാത്രം ധരിച്ച്'(50).

ഇന്ത്യയിൽ എല്ലാ പ്രദേശത്തും വസ്ത്രത്തിന്റെ ജാതീയ-ശ്രേണിതല വർഗ്ഗീകരണങ്ങളിലൂടെ വൈഭിന്ന്യങ്ങൾ നിലനിർത്തിയിരുന്നു. എന്നാൽ ഒരു സമുദായത്തിന്റെ നിയമസംഹിതകൾ ഇതരമതവിഭാഗങ്ങളിൽപെട്ടവർക്കുമേൽ അടിച്ചേല്പിക്കുവാൻ ശ്രമങ്ങളേതും നടന്നിരുന്നില്ല. എന്നാൽ ബ്രിട്ടീഷ് അധിനിവേശം ഇന്ത്യയിലെ സാംസ്കാരിക ബഹുത്വത്തിന്റെ സാഹചര്യത്തിൽ ഏകാത്മക അനുഷ്ഠാനങ്ങളെ ആവിഷ്കരിക്കുവാനാണ് ശ്രമിച്ചത് (കെ.എൻ. പണിക്കർ, 2002:96). ഈ ശ്രമത്തിന്റെ സാന്നിധ്യം നോവലിൽ കാണാം. കേരളീയ ക്രൈസ്തവ വിഭാഗങ്ങൾക്കുണ്ടായിരുന്ന വസ്ത്രവൈവിധ്യങ്ങൾ പലതും ഇല്ലാതായി. തദ്ദേശീയതയെ നിലനിർത്തിക്കൊണ്ടുതന്നെ അവ ആധുനികീകരിച്ചു. എല്ലാ ക്രൈസ്തവ വിഭാഗങ്ങളുടെയും വേഷവിതാനം ഒരു പോലെയായി. ഭക്ഷണസമ്പ്രദായത്തിലും ആചാരങ്ങളിലുമുള്ളതുപോലെ വസ്ത്രത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ ദോഷാരോപണങ്ങളൊന്നും നടത്തുന്നില്ല. യൂറോപ്യന്മാർക്ക് സമ്മതമാകുന്ന രീതിയിലേക്കുള്ള മാറ്റമാണ് നടക്കുന്നത്. അച്ചന്മാർ നിർദ്ദേശിച്ചതനുസരിച്ചാണ് നാട്ടുക്രിസ്ത്യാനിയായ മണവാളൻ മുണ്ടും തോൾനാടനും അരയിൽ നാരായവും പിശ്ശാത്തിയും തിരുകി പള്ളിയിൽ പോയതിനു പകരം പരിഷ്കാരത്തിനും ശരീരക്രമത്തിനും ചേർന്ന വസ്ത്രവും തലേക്കെട്ടും സ്വീകരിച്ചത്. നോവലിന്റെ അവസാനഭാഗത്ത് കോട്ട്, ഷർട്ട്, തൊപ്പി ഇതൊക്കെയാണ് സാർവത്രികമായ പുരുഷവേഷം. കുഞ്ഞിനെ മാമ്മോദീസയ്ക്കു കൊണ്ടുപോകുമ്പോൾ തുണിയിൽ പൊതിയുന്നതിന് പകരം കവായും കർപ്പൂസും (ഇത് പറങ്കികളുടെ രീതിയാണ്) ധരിപ്പിക്കുന്നു. മരണവീട്ടിൽ പറ്റുമെങ്കിൽ കറുത്ത കുപ്പായമിട്ട് പോകുക. അതല്ലെങ്കിൽ 'നേറ്റിത്തുണിയും കർപ്പനൂൽ കൊണ്ടു കുത്തിയ ഇരട്ടക്കാണിക്കുപ്പായവും കഴുത്തിൽ ജപമാലയും അണിയുക എന്നിങ്ങനെ പരിഷ്കാരങ്ങളോരോന്നും യൂറോപ്യൻ മാതൃകയ്ക്കനുസരിച്ചുള്ളതാണ്.

ലാളിത്യവും സൗശീല്യവും സൂചിപ്പിക്കുന്ന വെള്ളവസ്ത്രമാണ് ഉത്തമവനിതയായ മോനിക്ക അണിയുന്നത്. മാറുമറയ്ക്കാത്ത സ്ത്രീകൾ എന്നത് പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ സ്ത്രീയവസ്ഥയുടെ ഭാഗമാണ്. സവർണ്ണ വിഭാഗങ്ങൾ മാറുമറയ്ക്കുന്നതിനെ അധമമായാണ് വിലയിരുത്തിയിരുന്നത്. "വൈദേശിക മതങ്ങളുടെ കടന്നുവരവോടെ വസ്ത്രധാരണത്തിൽ ഉണ്ടായ അഭിരുചി വ്യതിയാനം ജാക്കറ്റിനെ അവശ്യവസ്തുവാക്കി. ക്രിസ്തുമതത്തിൽ ചേർന്ന ചാന്നാർ സ്ത്രീകൾക്ക് മാറുമറയ്ക്കാനുള്ള അവകാശത്തിനായി സമരം ചെയ്യേണ്ടിവന്ന കാല ഘട്ടത്തു തന്നെയാണ് ലോനൻകുഞ്ഞ് മോനിക്കയ്ക്ക് തയ്യൽപ്പെട്ടി നല്കുന്നത്"(16). തയ്ച്ച വസ്ത്രങ്ങൾ ധരിക്കുകമാത്രമല്ല ഇടവകയിലെ ഇംഗ്ലീഷ് പാഠശാലയിലെ വിദ്യാർത്ഥിനി കൾക്ക് തയ്യൽപ്പണി പഠിപ്പിക്കുന്നതായും ആഖ്യാനം ചെയ്യുന്നു.

വിദ്യാഭ്യാസം

വൈദേശികാധിനിവേശം വിദ്യാഭ്യാസത്തെക്കുറിച്ച് നവീനമായ കാഴ്ചപ്പാടുകൾ അവത രിപ്പിച്ചു. തദ്ദേശീയമായ വിദ്യാഭ്യാസം എഴുത്താശ്ശാന്മാരുടെ പള്ളിക്കൂടങ്ങളായിരുന്നു. നിഷ്പ്രയോജനമായ വിദ്യാഭ്യാസമാണ് ഇവർ പകർന്നുകൊടുത്തത് എന്ന് ആംഗലേയ വിദ്യാഭ്യാസ മാതൃകകൾ പറഞ്ഞുറപ്പിച്ചിരുന്നു. ആധുനികീകരണം സാധ്യമാകണമെങ്കിൽ ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസം തന്നെ നേടണമെന്നത് സാംസ്കാരികാധിനിവേശത്തിന്റെ പ്രതി ഫലനമായി ബൗദ്ധികമണ്ഡലത്തിൽ വ്യവഹരിച്ചിരുന്നു. പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ നോവലുകളും പൊതുവെ ഈ ആശയത്തിന്റെ പ്രചാരകരായിരുന്നു. മറിയക്കുട്ടിയുടെ മകൻ ലൂവീസ്കുട്ടിയുടെ സിദ്ധരൂപപഠനത്തെയും പരിഷ്കാരി മാത്തുവിന്റെ മകൻ ജോസഫിന്റെ പുസ്തക പഠനത്തെയും കുറിച്ചുള്ള ചർച്ചയിൽ പ്രായോഗിക ജീവിത ബന്ധമുള്ളത് ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസത്തിനാണെന്ന് സോദാഹരണം സമർത്ഥിക്കുന്നു.

വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ കാര്യത്തിലും ഉദ്യോഗത്തിന്റെ കാര്യത്തിലും വിദേശികൾ സമഭാവന പുലർത്തുന്നു എന്ന് വെങ്കിടാചലയ്യരുടെ വാക്കുകളിലൂടെ കേൾക്കാം. 'ജാതി, മതം, നിറം ഇവകൾ ഒന്നും പ്രമാണിക്കാതെ ഉയർന്ന പഠിപ്പുള്ളവനാരോ അവനു തക്കതായ ഉദ്യോഗം നല്കുന്ന ബ്രിട്ടീഷുഭരണകാലത്ത് നിങ്ങൾ ഒരു പരിഷ മാത്രം ഉയർന്ന ഉദ്യോഗങ്ങൾ ക്കു യോഗ്യരാകാതെ ഇരിക്കുന്നതു വളരെ ബുദ്ധിക്കുറവാണെ'(113)ന്ന് അയാൾ അവരെയെയും മറ്റും ഉപദേശിക്കുന്നു. പൊതുധാരയിൽ നിന്ന് പിൻതള്ളിപ്പോയ ലത്തീൻ ക്രിസ്ത്യാനികൾക്ക് മുന്നേറാനുള്ള മാർഗ്ഗവും നിർദ്ദേശിക്കുന്നുണ്ട്. 'നിങ്ങളുടെ പള്ളികളോടു ചേർന്ന് മലയാള പാഠശാലകളിൽ ഇംഗ്ലീഷു പഠിപ്പിക്കുന്നതിനു മാസ്റ്റർമാരെ ഏർപ്പെടുത്തുകയും ആണ്ടുതോറും ഓരോ മേൽക്ലാസുകൾ വെക്കുകയും അതുകളിൽ പഠിച്ചുകഴിയുന്ന കുട്ടികളെ ഉയർന്ന പഠന മുള്ള വലിയ കോളേജുകളിൽ അയക്കുകയും ചെയ്താൽ മതിയാകും. നിങ്ങളുടെ പള്ളികളിൽ മിക്കവയും വളരെ സ്വത്തുള്ളവയാകയാൽ ജനങ്ങൾക്ക് ഈ കാര്യത്തിൽ തൃഷ്ണയുണ്ടെങ്കിൽ, ഈ ഉദ്ദേശ്യം പ്രയാസം കൂടാതെ സാധിക്കാവുന്നതാകുന്നു"(114).

ഹിന്ദുക്കളും പുത്തൻ കൂറുകാരും വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ എല്ലാ സാധ്യതകളും പ്രയോ ജനപ്പെടുത്തി വലിയ ഉദ്യോഗങ്ങൾ ഭരിക്കുന്നുണ്ട്. വെങ്കിടാചലയ്യർ എന്ന വട്ടിപ്പലിശ ക്കാരന്റെ മക്കളെല്ലാം ഉന്നത ഉദ്യോഗം ഭരിക്കുന്നു എന്ന പരാമർശവും ഇതിനു തെളിവാ യുണ്ട്. വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പരമമായ ലക്ഷ്യം ഉദ്യോഗം ഭരിക്കലാണെന്ന സന്ദേശവും കൊളോണിയൽ ആധുനികതയോടെയാണ് പ്രചരിപ്പിക്കപ്പെട്ടത്.

വിവാഹം

സവർണ്ണമേധാവിത്വത്തിന്റെ വിശ്വാസപ്രമാണങ്ങളെ ചോദ്യംചെയ്യുന്ന തരത്തി ലാണ് കുടുംബഘടനയെയും വിവാഹസമ്പ്രദായങ്ങളെയും ആധുനികത അവതരിപ്പിച്ചത്.

സജാതീയ വേളികൾ, സംബന്ധങ്ങൾ, സപത്നീത്വം, ബഹുഭർത്തൃത്വം, മരുമക്കത്തായം എന്നിങ്ങനെയുള്ള നിരവധി സാംസ്കാരിക സമസ്യകളുടെ ബദലായിരുന്ന അധിനിവേശകരുടെ വിവാഹസങ്കല്പവും കുടുംബഘടനയും. പുരുഷനും സ്ത്രീയും ഒന്നാകുന്നതോടെ അവിടെ പുതിയ കുടുംബം രൂപപ്പെടുന്നു, ഒരു പുരുഷന് ഒരു സ്ത്രീമാത്രം പങ്കാളിയായിത്തീരുന്നു എന്നിങ്ങനെയുള്ള വിക്ടോറിയൻ സദാചാര്യമൂല്യങ്ങൾ പ്രചരിപ്പിക്കപ്പെട്ടു. 'ചെറുപ്പം മുതൽ വാത്സല്യത്തോടെ വളർത്തികൊണ്ടുവന്ന ഒരു പെൺകുട്ടിയെ ജീവപര്യന്തം രക്ഷിച്ചുകൊള്ളുന്നതിനു ഒരു പുരുഷൻ വശം എല്പിച്ചുകൊടുക്കുന്ന മഹോത്സവം"(110)മാണ് വിവാഹം. പുരുഷമേധാവിത്വം അനുശാസിക്കുന്ന രീതിയിലുള്ള ഉത്തമയായ സ്ത്രീയെയാണ് അവൻ കൈക്കൊള്ളുന്നത്. അതോടെ സ്ത്രീ കുടുംബം എന്ന ഘടനയ്ക്കകത്ത് ഒതുങ്ങി നില്ക്കേണ്ടവളായിത്തീരുന്നു. മാമ്മോദിസാവിവരം അറിയിച്ചുകൊണ്ടുള്ള കത്തിലെ തിരുത്തൽ "കുഞ്ഞമ്മയെക്കൊണ്ട് തല തൊട്ടുവിക്കാൻ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കകൊണ്ട് വിവരം കാലേക്കൂട്ടി അറിയിക്കുന്നു എന്ന ഭാഗം 'ഞങ്ങൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നതിനാൽ അതിനോടു നിങ്ങളും യോജിക്കണമെന്ന് വിചാരിക്കുന്നു' എന്നിടത്ത് അതിനുള്ള ന്യായീകരണമായി പറയുന്നത് ഇതാണ് കുട്ടി നിങ്ങളുടേതാണെങ്കിലും അന്യന്റെ അധീനതയിലിരിക്കുന്ന സ്ത്രീയാകയാൽ ആഗ്രഹം അറിയിക്കാനേ അവകാശമുള്ളൂ. അത് തീർച്ചയാക്കുന്നത് അവരുടെ കാര്യമാണ്"(50). ആഗ്രഹിക്കുന്നതും തീർച്ചയാക്കുന്നതും പുരുഷന്മാരാണ്. സത്രീ ഉത്തമയായി അതിനെ അനുസരിക്കുന്നവളായാൽ മതി.

കുടുംബം എന്ന ഘടനയ്ക്കകത്തുള്ള സ്ത്രീകൾതന്നെയാണ് കേരളീയാന്തരീക്ഷത്തിൽ സാമുദായികപരിഷ്കരണങ്ങൾക്ക് ഇറങ്ങിത്തിരിച്ചത്. അത്തരം ഒരു ആശയം നോവൽ മുന്നോട്ടുവെക്കുന്നുണ്ട്. ലോനങ്കുഞ്ഞിന്റെ ഭാര്യയായ മോനിക്ക ഭർത്താവിന്റെ എല്ലാകാര്യങ്ങൾക്കും തുല്യ അവകാശിയാണ്. വിവാഹത്തിനുമുമ്പുതന്നെ ലോനങ്കുഞ്ഞ് തന്റെ ശമ്പളത്തിന്റെ പാതി ഇഷ്ടാനുസരണം ചെലവഴിക്കാനായി മോനിക്കക്ക് നല്കുന്നുണ്ട്. ലോനങ്കുഞ്ഞ്-മോനിക്ക, മാത്തു-ലേനമ്മ ദമ്പതികൾ ഒന്നിച്ചാണ് വിദ്യാഭ്യാസ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കും സ്ത്രീ മുന്നേറ്റങ്ങൾക്കും വേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. കുടുംബഘടനയ്ക്കകത്തു നിന്നുള്ള പ്രവർത്തന സ്വാതന്ത്ര്യം സ്ത്രീകൾക്കു ലഭിക്കുന്നുണ്ട്. കുടുംബത്തിന്റെ മേൽനോട്ടം പുരുഷനു പറ്റാതാകുന്ന സന്ദർഭത്തിൽ അത് സ്ത്രീയെ ഏല്പിക്കാനുള്ള തന്റേടം 'അന്നംപെണ്ണിനോട് കുടുംബം നോക്കിനടത്താൻ'(100) പറയുന്നതിലൂടെ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നു. ഭാര്യയെ 'നിങ്ങൾ' എന്നാണ് അഭിസംബോധന ചെയ്യുന്നത്. കൊളോണിയൽ ആധുനികത മുന്നോട്ടുവെച്ച ഭാര്യാഭർത്തൃബന്ധത്തിലെ സമത്വം എന്ന ആശയമാണ് ഈയൊരു അഭിസംബോധനയ്ക്ക് പിറകിലുള്ളത്. ഇഷ്ടമില്ലാത്ത പുരുഷനെ നിരാകരിക്കുമ്പോൾ തന്നെ സ്വേച്ഛാവിവാഹം എന്നത് പരിഷ്കൃതമാണെന്ന് അംഗീകരിക്കുന്നുമില്ല. മുതിർന്നവർ ചേർന്ന് ആലോചിച്ചുറപ്പിക്കുന്ന കല്യാണമാണ് കൂടുതൽ യുക്തം എന്ന അഭിപ്രായം നോവലിലെ പരിഷ്കാരികളെല്ലാം വെച്ചുപുലർത്തുന്നുണ്ട്. വിവേകികൾ സ്വേച്ഛവിവാഹം നടത്തുന്നത് അഭികാമ്യമാണ്. മുതിർന്നവർ കൂടിയാലോചിച്ച് നടത്തുന്ന വിവാഹം മറ്റെല്ലാ മതങ്ങൾക്കിടയിലുമുള്ള പരിഷ്കൃത ആശയമാണ്. ലേനമ്മയും മോനിക്കയും മാത്തുവുമൊക്കെ വിവാഹകാര്യത്തിൽ നാട്ടുനടപ്പിനെ അംഗീകരിക്കുന്നു. തദ്ദേശീയ പാരമ്പര്യത്തെ നിലനിർത്തേണ്ടതിന്റെ യുക്തികളാണ് ഇവരോരുത്തരും അവതരിപ്പിക്കുന്നത്.

ഉത്തമസ്ത്രീ

കൊളോണിയൽ ആധുനികതയുടെ കാലഘട്ടത്തിലെ എല്ലാ സാഹിത്യ മാതൃകകളും ഉത്തമയായ സ്ത്രീ എന്ന ബോധത്തെ ഉയർത്തി കാണിക്കുന്നു. കേരളത്തിലെ

സാമ്പ്രദായികരീതികൾ പിൻതുടരുന്ന സ്ത്രീ ഉത്തമഗണത്തിൽ പെടുന്നവളെല്ലെന്ന സൂചന 'ഇന്ദുലേഖ' തൊട്ടുതന്നെ തുടങ്ങുന്നുണ്ട്. അത്തരം സ്ത്രീകൾ അനുഭവിക്കുന്ന സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ ക്കുറിച്ച് അഭിപ്രായഭിന്നതയുമുണ്ട്. കുലീനത, വിനയം, ആർദ്രത, അച്ചടക്കം എന്നിങ്ങനെ നിരവധി ഗുണങ്ങളുള്ളവളാണ് ഉത്തമസ്ത്രീ. അങ്ങേയറ്റം മതവിശ്വാസത്തോടെ വിശ്വസ്ത വിധേയയായി കുടുംബം പരിപാലിക്കുന്നവളാണ് അവൾ. ഈ സ്ത്രീബോധത്തെയാണ് പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ നോവലുകളിലധികവും പ്രതിഫലിപ്പിച്ചത്. കാരണവത്തി, അന്നംപെണ്ണ്, മറിയക്കുട്ടി, കുഞ്ഞമ്മ, ഉവരോ, താശമ്മ, ലേനമ്മ, താണ്ടമ്മ, ആഗ്നേസമ്മ, മോനിക്ക എന്നിങ്ങനെ നോവലിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നവരെല്ലാം പുരുഷാധിപത്യത്തിന്റെ സ്ത്രീബോധത്തെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുന്നവരാണ്. നോക്കിയും കണ്ടും കാര്യങ്ങൾ സ്വരൂപിച്ചുവെച്ച് ആവശ്യത്തിന് ചെലവഴിക്കുന്നവൾ, ഭർത്താവിന്റെ വീട്ടിലെ ധനപുഷ്ടിയെക്കുറിച്ച് വീമ്പു പറഞ്ഞ് മറ്റുള്ളവരെ പുച്ഛിക്കാത്തവൾ, മതാത്മക ആത്മീയതയെ അനുവർത്തിക്കുന്നവൾ എന്നിങ്ങനെ ആ ഉത്തമസ്ത്രീക്ക് നിരവധി ഗുണങ്ങളുണ്ട്. ഈ ഗുണങ്ങളെല്ലാം തികഞ്ഞവ ളാണ് നായികയായ മോനിക്ക. ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസം നേടിയ, തയ്യൽ പഠിച്ച, നിരവധി സംഗീത ഉപകരണങ്ങളിൽ പ്രാവീണ്യം തെളിയിച്ച, സ്വന്തമായി കീർത്തനങ്ങളും ഗാനങ്ങളും രചിച്ചു പാടുന്ന, കവിതയെഴുത്തിന് തിരുവിതാംകൂർമന്ത്രിപ്രവരനിൽ നിന്ന് സമ്മാനം നേടിയവളാണ് മോനിക്ക. വൃത്തിയും വെടിപ്പുമുള്ളവളായി ജീവിക്കുന്ന നായി കാചിത്രണത്തിൽ പലയിടത്തും അവൾ ഇന്ദുലേഖയെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു. ഇന്ദുലേഖയുടെ ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസത്തിന് നിമിത്തമാകുന്നത് അമ്മാവനാണെങ്കിൽ മോനിക്ക ഇളയമ്മ വഴിയാണ് ആ സൗഭാഗ്യം നേടുന്നത്. ലോനങ്കുഞ്ഞുമായി അവൾക്കുള്ള പ്രണയം പരി പക്വവും വിവേകമാർന്നതുമാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് 'കല്യാണദിവസം വരെ കുർബ്ബാന കാണുകയും ശനിയാഴ്ചതോറും നൊയമ്പ് എടുക്കുകയും' വേണമെന്ന അവന്റെ അഭ്യർത്ഥന ശിരസാവഹിക്കുന്നത്. വിദ്യാഭ്യാസമുള്ള ചെറുക്കനെ മാത്രമേ വിവാഹം കഴിക്കു എന്ന തീരുമാനം കൈക്കൊണ്ടത് കൊണ്ടാണ് ഒരു ധനികനെ കല്യാണവാശത്തവേളയിൽ അവൾ നിരാകരിച്ചത്. സ്ത്രീയുടെ അഭീഷ്ടമനുസരിച്ച് വിവാഹം കഴിക്കാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യ ത്തെക്കുറിച്ച് അവൾ വാചാലയാവുന്നു. നമ്മുടെ പാരമ്പര്യമതല്ലെന്ന് ലേനമ്മ ഓർമ്മിപ്പിക്കു മ്പോൾ സീതയെയും പാഞ്ചാലിയെയും ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ട് അവൾ മറുവാദമുന്നയിക്കുന്നുണ്ട്. എങ്കിലും മുതിർന്നവർ ആലോചിച്ചുറപ്പിക്കുന്ന വിവാഹം എന്ന ആശയത്തെ തള്ളിപ്പറയു ന്നില്ല. അമ്മയും പവിത്രയും പരിശുദ്ധയും പുരുഷന് കീഴടങ്ങുന്നവളുമായ ഹവ്വയെപ്പോലെ ഉത്കൃഷ്ടയായിരിക്കണം സ്ത്രീ എന്ന ആശയത്തെ നോവൽ ഉറപ്പിച്ചെടുക്കുന്നു.

സ്ത്രീവിദ്യാഭ്യാസം

സ്ത്രീവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ആവശ്യകതയെക്കുറിച്ച് വിസ്തരിച്ചുള്ള ചർച്ച നോവലിലുണ്ട്. പെൺകുട്ടികൾ പരിഷ്കാരികളാകുന്നതോടെ വകയ്ക്ക് കൊള്ളാത്ത പെണ്ണായി മാറുന്നുഎ ന്നതാണ് പൊതുവെയുള്ള അഭിപ്രായം. അന്നംപെണ്ണിന്റെ വാക്കിൽ ഇതു പ്രകടമാണ്. "പഠിച്ചിട്ട് എന്ത് ഫലമാണ്! വീട്ടുവേലകൾ വല്ലതും അവൾക്കിപ്പ അറിയാമോ? എന്നേരവും വെളുത്ത തുണീം കുപ്പായോം ഉടുത്തു മാളികപ്പുറത്തു കേറി പൊത്തകോം വായനേം എഴുത്തും കുത്തുമായി ഇരുന്നിട്ട് എന്തു ഗുണം?" (92)

സവിശേഷമായ മാളികയിൽ അഭ്യസ്തവിദ്യയായി ജീവിക്കുന്ന ഇന്ദുലേഖ എന്ന നായികയെപ്പോലുള്ളവരോടുള്ള എതിർപ്പ് ഇവിടെ ശക്തമായി കടന്നു വരുന്നു. 'എഴുത്ത് അറിയുന്ന പെങ്കിടാങ്ങൾ ആങ്കടാങ്ങൾക്ക് കള്ളക്കത്തെഴുതും" എന്നതാണ് മറ്റൊരാ രോപണം. ഈ ഘട്ടത്തിലൊക്കെ ഇന്ദുലേഖയിലെ സമാനസന്ദർഭങ്ങൾ നോവലിന്റെ പിന്നണിയിൽ വർത്തിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് വ്യക്തമാകുന്നു.

സ്ത്രീയ്ക്ക് പഠിപ്പുണ്ടായാലുള്ള ഗുണം ഇതൊക്കെയാണ്.

“ഉദ്യോഗം ഭരിക്കുവാൻ സ്ത്രീക്ക് കഴിവുവന്നില്ലെങ്കിലും ഗൃഹഭരണത്തിനു പഠിപ്പ് കൂടിയേ മതിയാവൂ. പ്രത്യേകം തങ്ങളുടെ മക്കളെ സന്മാർഗ്ഗ നടപടിയിൽ വളർത്തുന്നതിനും അവരെ ചെറുപ്പം മുതലിക്ക് എല്ലാ ജ്ഞാനത്തിനും അടിസ്ഥാനമായ ദൈവഭയത്തിലും അനുസരണം, പരമാർത്ഥത, വിനയം മുതലായ സുശീലങ്ങളിലും അഭ്യസിപ്പിക്കേണ്ടതിനും ജ്ഞാനമുള്ള തള്ളമാർ ആവശ്യമാകുന്നു. ഇതുകൂടാതെ ഭർത്താവിന്റെ വരവ് നോക്കി ചിലവ് ചെയ്യുന്നതിനും വരവും ചിലവും ക്രമമായി ഒരു പുസ്തകത്തിൽ എഴുതി സൂക്ഷിക്കുന്നതിനും സ്ത്രീകളെ പ്രാപ്തരാക്കുന്നത് വിദ്യാഭ്യാസമാണ്. പഠിപ്പുള്ള സ്ത്രീകൾ ഗൃഹകൃത്യങ്ങളിൽ ഒഴിവുകിട്ടുന്ന സമയം നഷ്ടമാക്കാതെ വീട്ടിലുള്ളവരെയും മക്കളെയും വിളിച്ചുകൂട്ടി നല്ല പുസ്തകങ്ങൾ വായിച്ച് അവരെ കേൾപ്പിക്കുകയും തങ്ങളുടെ മക്കളുടെ പാഠങ്ങൾ വീട്ടിൽവെച്ചു കേൾക്കുകയും ചെയ്യും”(95).

“പഠിപ്പുള്ള തള്ളമാർക്ക് ശരീരസംരക്ഷണ ശാസ്ത്രത്തെക്കുറിച്ച് സാമാന്യം അറിവുണ്ടായിരിക്കും. അതുമൂലം വീട്ടിൽ ഉള്ളവർക്ക് ദീനം പിടിപെടാതിരിക്കാൻ വേണ്ടിയ ഉപശാന്തിയും മുൻകരുതലുകളും അവർ കണ്ടുപിടിച്ച് ഭക്ഷണം, ഉടുപ്പ്, കുളി, കുടിക്കുന്ന വെള്ളം, ഇതുകളിൽ ആവശ്യമായ കൃത്യങ്ങൾ ഒക്കെയും വരുത്തും. ചിലവീടുകളിൽ കുട്ടികളും മുതിർന്നവരും പ്രാർത്ഥന ചൊല്ലുമ്പോൾ ധൃതിയിൽ ചൊല്ലിക്കൂട്ടുക പതിവായിരുന്നു. പഠിപ്പുള്ള സ്ത്രീകൾ അങ്ങനെയുള്ള വീടുകളിലുണ്ടായിരുന്നാൽ അത് അവർ സമ്മതിക്കുകയില്ല. ചൊല്ലുന്ന വചനങ്ങളുടെ സാരത്തെക്കുറിച്ച് ധ്യാനിക്കുവാൻ വേണ്ടി സമയം കിട്ടേണ്ടതിന് പ്രാർത്ഥനകൾ സാവധാനത്തിൽ ചൊല്ലേണ്ടതിന് അവർ നിർബന്ധിക്കും. പരിഷ്കാരമുള്ള സ്ത്രീകൾ തങ്ങളുടെ മക്കളെ ചെറുപ്പത്തിൽ തന്നെ വെടുപ്പും ചന്തവും ശീലിപ്പിക്കുകയും അവരുടെ പ്രായത്തിനും വർഗ്ഗത്തിനും ചേരുന്ന ഉടുപ്പുകൾ തയിച്ച് അവരെ എല്ലായ്പ്പോഴും ധരിപ്പിക്കുകയും വീട്ടിലുള്ളവരുടെ കിടക്ക, തലയണ മുതലായ സാധനങ്ങൾ വെടുപ്പോടെ വെക്കുകയും ചെയ്യും’ (95). കുടുംബത്തിലെ ഉത്തരവാദിത്തങ്ങൾ നിർവഹിക്കാൻ സ്ത്രീയെ പ്രാപ്തയാക്കുക എന്നതാണ് വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം.

മനസ്സമ്മതത്തിന് വരുന്ന ലോനകുഞ്ഞ് വിദ്യാഭ്യാസമുള്ള സ്ത്രീക്ക് സമ്മാനിക്കുന്നത് തയ്യൽ മെഷീനും ‘ഗൃഹഭരണം’ എന്ന പുസ്തകവുമാണ്. വൃത്തിയും വെടിപ്പും ഗൃഹഭരണവും ശിശുപരിചരണവും മതബോധവും വെച്ചുപുലർത്തുന്ന ഉത്തമസ്ത്രീ എന്ന കൊളോണിയൽ ആധുനികതയിലെ സ്ത്രീനിർമ്മിതി സാധ്യമാക്കുന്നു.

സ്വദേശത്തെ പരിഷ്കരിക്കുന്നവർ

പരിഷ്കാരികൾ നാഗരികരായി മാറുന്നതിന്റെ ചരിത്രമാണ് ഇന്ദുലേഖ മുന്നോട്ടുവെച്ചത്. മാധവനും ഇന്ദുലേഖയും ജന്മനാടിനെ കൈവെടിയുന്നവരാണ്. എന്നാൽ ‘പരിഷ്കാരപ്പാതി’യിലും ‘പരിഷ്കാരവിജയ’ത്തിലുമൊക്കെ ഗ്രാമങ്ങൾ തന്നെ, നാട്ടിൻപുറങ്ങൾ തന്നെ പരിഷ്കാരത്തിന്റെ കേന്ദ്രമായിത്തീരുന്നു. പരിഷ്കാരികളായ യുവതലമുറയുടെ പ്രതിനിധികളായ ലോനകുഞ്ഞും, മോനിക്കയും വിവാഹനന്തരം മോനിക്കയുടെ വീട്ടിൽ താമസിക്കുന്നു. അന്തെയുടെ വീട്ടിൽ താമസിച്ച് അവിടുത്തെ സാമ്പത്തിക വൈഷമ്യങ്ങളെ പരിഹരിക്കുകയും സമൂഹത്തിന്റെ ഉന്നതിക്കായി പല പ്രവർത്തനങ്ങളിലേർപ്പെടുകയുമാണ് ചെയ്യുത്. ‘പരിഷ്കൃതന്മാരായ തരുണീതരുണന്മാർ തങ്ങൾക്കു വിദ്യാഭ്യാസലബ്ധമായ മനോവികാസത്തിന്റെ ഫലങ്ങളെ സ്വദേശീയരുടെ ഗുണത്തിനും അഭ്യുദയത്തിനും കൂടി ഉപയോഗി’(പു. 120) ക്കുകയാണുണ്ടായത്. പരിഷ്കാരി മാത്തു തൃശ്ശിവപേരൂരിൽ സായ്പിന്റെ ആപ്പീസിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ഗുമസ്തപ്പണി ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടാണ് നാട്ടിൽ വന്ന് പരിഷ്കാരപ്രവർത്തനങ്ങൾ ചെയ്യുന്നത്. പൊതുവെ നഗരങ്ങളാണ് പരിഷ്കൃതദേശം. ഗ്രാമങ്ങൾ അപരിഷ്കൃത

ഭൂമിയാണ്. വ്യക്തിക്കും കുടുംബത്തിനും നേടാനായ പരിഷ്കാരങ്ങൾ സമൂഹത്തിനുകൂടി പ്രാപ്തമാകുമ്പോഴേ പരിഷ്കാരവിജയം പൂർണ്ണമാവുകയുള്ളൂ. സമൂഹത്തിൽ പരിവർത്തനം സാധ്യമാകണമെങ്കിൽ പരിഷ്കാരികൾ ആ സമൂഹത്തിനകത്തുതന്നെ രൂപപ്പെടേണ്ടതാണ്. അത്തരം പരിവർത്തനങ്ങൾക്കേ സ്ഥായിയായ അടിത്തറ ഉണ്ടാവുകയുള്ളൂ. ഇത്തരത്തിലുള്ള പരിവർത്തന സങ്കല്പവും ഈ നോവലിൽ തെളിഞ്ഞു കാണുന്നു.

കൊളോണിയൽ ആധുനിക കർതൃത്വം

മോനിക്ക എന്ന നായികയെ വർണ്ണിക്കുമ്പോൾ വിക്ടോറിയൻ സദാചാരബോധത്തെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുന്ന വിവരണമാണുള്ളത്. മോനിക്കയുടെ രൂപലാവണ്യവർണ്ണനയിൽ മാത്രമല്ല മറ്റ് സ്ത്രീകളെ അവതരിപ്പിക്കുമ്പോഴും ശരീരപ്രത്യംഗവർണ്ണനയാകാതിരിക്കാനുള്ള ജാഗ്രത എപ്പോഴും വെച്ചുപുലർത്തുന്നു. വേഷത്തിലും ഭൂഷണങ്ങളിലും തദ്ദേശീയമായതിനെ നിരാകരിക്കാൻ ശ്രമിക്കുമ്പോൾ തന്നെ അവളുടെ സ്വഭാവമഹത്വം വിവരിക്കുമ്പോൾ ഭാരതീയ പാരമ്പര്യത്തിനുകൂടി കീഴ്പ്പെടുന്നവളായാണ് അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. 'കാര്യേഷു മന്ത്രി....' എന്നിങ്ങനെയുള്ള ശ്ലോകം ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ട് കുലധർമ്മപത്നീസങ്കല്പത്തെക്കൂടി ഉയർത്തികാണിക്കുന്നു. "ആകാരത്തിലും ആഹാര്യത്തിലും വിദേശവനിതയ്ക്കൊപ്പം നിർത്താനായി മുന്നോട്ടുന്തുകയും അതേസമയം സ്വഭാവഗുണങ്ങളിൽ ഭാരതീയ യാഥാസ്ഥിതിക പാരമ്പര്യത്തോട് ചേർത്തുകെട്ടാനായി പിന്നിലേക്ക് വലിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഊഞ്ഞാൽ പ്രതിഭാസമാണ്"(15) കാണുന്നത്.

"മോനിക്കയുടെ രൂപലാവണ്യത്തെക്കുറിച്ച് വർണ്ണിക്കുന്നതിന് സാമർത്ഥ്യം ഇല്ല" എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടാണ് മോനിക്കയെ വർണ്ണിക്കുന്നത്. "ഇവൾ മഹാസുന്ദരിയാണ്. കൊത്തുപണിക്കാരന്റെ ചെറുഉളികളാകട്ടെ ചിത്രമെഴുത്തുകാരന്റെ ബ്രഷുകളാകട്ടെ ഇതിൽപരം മനോഹരമായ ഒരു സ്വരൂപത്തെ നിർമ്മിച്ചിട്ടില്ല. ഈ യുവതി യൗവ്വനപൂർണ്ണതയിലുള്ള രക്തപ്രസാദത്താൽ സ്വർണ്ണനിറമുള്ളവളായിരുന്നു"(82). 'ഇന്ദുലേഖ'യുടെ സ്വർണ്ണവർണ്ണം തന്നെയാണ് മോനിക്കയിലും കാണുന്നത്. കൊളോണിയൽ സൗന്ദര്യബോധത്തിന്റെ നിർമ്മിതിയാണിത്.

സ്വതന്ത്രവ്യക്തിത്വമുള്ളവരും വ്യക്തമായ ജീവിതാവബോധവും സാമൂഹ്യബോധവും വെച്ചുപുലർത്തുന്നവരുമാണ് ഇതിലെ പ്രധാന കഥാപാത്രങ്ങളെല്ലാം. സ്ത്രീകളെ മനുഷ്യരായി പരിഗണിച്ചുകൊണ്ട് ഭാര്യ ഭർത്താവിന്റെ ശരീരത്തിലൊരംശമാണെന്ന് കരുതുകയും സ്ത്രീകളെ ഉപദ്രവിക്കുന്നത് ശരിയല്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന, ഭാര്യയ്ക്ക് ഭർത്താവിന്റെ വരുമാനത്തിൽ തുല്യ അർഹതയുണ്ടെന്ന് കരുതുന്ന ലോനങ്കുഞ്ഞും വേഷത്തിന്റെയും ആചാരങ്ങളുടെയും കാര്യത്തിൽ വൈദേശികമായ അഭിരുചികളെ അംഗീകരിക്കുമ്പോൾ തന്നെ ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ 'നമ്മുടെ നടപ്പുകളാണ് ശരി' എന്നു കരുതുന്ന മോനിക്കയും വളരെ ദീർഘമായ സംഭാഷണത്തിലൂടെ തങ്ങളുടെ നിലപാടുകൾ വ്യക്തമാക്കുന്നു. മാമോദീസ, കല്യാണം, മരണം, കൃത്യതയോടെ സ്വത്ത് നോക്കിനടപ്പ്, വേഷഭൂഷകളിലെ പരിവർത്തനങ്ങൾ, മില്ലുകളും മറ്റും സ്ഥാപിക്കപ്പെടുന്നതിലൂടെ ഉണ്ടാകുന്ന പുതിയ സമ്പദ്ഘടന ഇവയെക്കുറിച്ചൊക്കെ നോവലിൽ ചർച്ച ചെയ്യുന്നു. പുതുമോടിക്കാരായ വധൂവരന്മാർ പരസ്പരം സ്വതന്ത്രമായി ഇടപെടുന്നത് ശരിയായ കാര്യമാണ്, മറ്റുള്ളവരെ കുറ്റംപറയാതെ അവരുടെ തെറ്റുകൾ പൊറുക്കുകയാണ് വേണ്ടത്, ജപധ്യാനങ്ങളിലൂടെ മതാത്മകജീവിതം പുലർത്തേണ്ടത് ഉത്തരവാദിത്തമാണ് എന്നിങ്ങനെയുള്ള ചിന്തകൾ മോനിക്കയിൽ രൂപപ്പെടുന്നത് കൊളോണിയൽ ആധുനികതയിൽ നിന്നും ആർജ്ജിച്ച വിശ്വാസപ്രമാണങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ്. അവൾ കന്യാസ്ത്രീകൾ നല്കുന്ന അനുശാസനങ്ങളെ ശിരസാവഹിക്കുന്നു. ക്ഷമ, ദയ, വിനയം, ഉപകാരസ്മരണ,

സഹജീവികളോടുള്ള ആദരവ് തുടങ്ങിയ ക്രൈസ്തവ മതസങ്കല്പങ്ങൾ രൂപപ്പെടുത്തിയ മാനവികതാബോധമാണ് നോവലിൽ ആഖ്യാനം ചെയ്യപ്പെടുന്നത്.

ആഖ്യാനത്തിലെ റിയലിസം

ഒരു ജ്ഞാനസ്നാന അടിയന്തിരം, ഒരു മരണം, ഒരു പുല അടിയന്തിരം, ഒരു കല്യാണ അടിയന്തിരം എന്നിങ്ങനെ നാലുഭാഗങ്ങളിലായി സുഘടിതമായി ആവിഷ്കരിക്കുന്ന കൃതിയാണ് 'പരിഷ്കാരവിജയം'. യാഥാർത്ഥ്യത്തിന്റെ ആവിഷ്കരണം എന്ന തരത്തിലാണ് ആദ്യകാല നോവലുകൾ ആഖ്യാനം ചെയ്യപ്പെട്ടത്. നോവലിലെ റിയലിസത്തിന്റെ ഭാവുകത്വസ്വഭാവം കൊളോണിയൽ ആധുനികതയുടെ പ്രത്യേകതയാണ്. നോവലിൽ സന്നിഹിതമാകുന്ന സാമൂഹികത, ചരിത്രാത്മകത, സമകാലികത, ദേശീയത, സ്ഥലഭാവന, ഭാഷ, വ്യക്തി സങ്കല്പം തുടങ്ങിയ ഘടകങ്ങളാണ് ആഖ്യാനത്തിൽ റിയലിസത്തെ നിർണ്ണയിക്കുന്നത് (ഷാജിജേക്കബ്, 2013 :19).

ലത്തീൻ ക്രിസ്ത്യാനി സമൂഹത്തിന്റെ കഥയാണ് ആഖ്യാനം ചെയ്യുന്നത്. 'വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ അഭിവൃദ്ധിപ്രാപിക്കാത്ത സാധാരണക്കാർക്കുവേണ്ടി എളുപ്പത്തിൽ ഗ്രഹിക്കാവുന്ന രീതിയിൽ എഴുതിയ ഒരു പ്രത്യേകമാതിരി കഥ' എന്നാണ് തന്റെ നോവലിനെക്കുറിച്ച് ചോറിപീറ്റർ പറയുന്നത്. ഇതരമതസ്ഥരും ക്രൈസ്തവരിൽ തന്നെ പുത്തൻകൂറ്റുകാരും പരിഷ്കാരികളായി ഉന്നതസ്ഥാനമാനങ്ങൾ അലങ്കരിക്കുന്ന സമൂഹത്തിൽ ഒട്ടും ഔന്നത്യം പ്രാപിക്കാനാവാത്ത വിഭാഗമാണ് ലത്തീൻ ക്രൈസ്തവരുടേത്. 'സമുദായത്തിന്റെ പരിഷ്കാരാഭിവൃദ്ധി, വിദ്യാഭ്യാസവർദ്ധന ഇതുകളെ ഉദ്ദേശിച്ചും സമുദായം ആ സ്ഥിതികളെപ്രാപിക്കണമെന്ന് സർവ്വാത്മനാ ആശിച്ചും കൊണ്ട്'' (7) എഴുതപ്പെട്ട കൃതിയാണിത്.

'വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ വേണ്ടതുപോലെയുള്ള അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിച്ചിട്ടില്ലാത്തവർക്ക് പൊതുവെ ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാകയാൽ അവർക്ക് എളുപ്പത്തിൽ ഗ്രഹിക്കാവുന്ന സമ്പ്രദായത്തിലും രീതിയിലുമാണ്'' (8) നോവൽ എഴുതിയിരിക്കുന്നത്. ആദ്യകാലനോവലുകളിൽ പലതും വായിച്ചുരസിക്കാനായി നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടവയായിരുന്നു. എന്നാൽ യാഥാർത്ഥ്യബോധത്തോടെ എഴുതിയ സോദ്ദേശ്യകൃതി യാണിത്. വിദ്യാഭ്യാസം, പരിഷ്കാരം എന്നിവയുടെ ആവശ്യകത ഗ്രഹിപ്പിക്കുക എന്ന ലക്ഷ്യമാണ് നോവലിസ്റ്റിനുള്ളത്. മിഷനറിമാർ വരേണ്യഭാഷയിൽ നിന്ന് അകലുകയും കീഴാളരുടെ/സാധാരണക്കാരുടെ ഭാഷയോട് അടുക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. വരേണ്യസംസ്കൃതിയോടുള്ള വിച്ഛേദം ആദ്യകാലനോവലുകളിൽ ഭാഷാപരമായ ചിന്തയായി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. വാമൊഴിയോട് ചേർന്നുനിൽക്കുന്ന ഭാഷയിൽ നോവൽ ആഖ്യാനം ചെയ്തു. സാധാരണക്കാർക്ക് സ്വീകാര്യമായ ഭാഷാതലത്തിന് പ്രാമാണ്യം ലഭിച്ചു എന്നത് കൊളോണിയൽ ആധുനികതയിലൊന്നാണ്.

നോവലിലെ റിയലിസത്തിന് ഇതരഘടകങ്ങളുമായും ബന്ധമുണ്ട്. വായനക്കാരെ നേരിട്ടഭിസംബോധന ചെയ്യുന്ന രീതി/പറച്ചിൽ, ഇതുവെറും കഥയല്ല, സംഭവിച്ച കാര്യമാണ് എന്ന് തുടർച്ചയായി ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്ന രീതി, സ്ഥലകാലങ്ങളിലെന്നപോലെ മാനുഷികബന്ധങ്ങളിലും ക്രിയകളിലും മറ്റും സൂക്ഷിക്കുന്ന യാഥാർത്ഥ്യപ്രതീതി, സാമൂഹ്യവസ്തുതകളെ കൃതിയിലേക്ക് ഇണക്കുന്ന രീതി (ഷാജിജേക്കബ് :2013 : 22) ഇവയൊക്കെ യാഥാർത്ഥ്യബോധം സൃഷ്ടിക്കുന്നു.

നടന്ന സംഭവം എന്ന രീതിയിലാണ് ആഖ്യാനം. 'മലയാള കത്തോലിക്കാ ലത്തീൻ ക്രിസ്ത്യാനികളിൽ ഒരു വർദ്ധിച്ച സമുദായത്തിൽ ചേർന്ന പൂമംഗലത്ത് എന്ന കേൾവികേട്ട ഒരു തറവാട്ടിൽ ലോനച്ചൻ എന്നു പേരായി ഒരാൾ കുറേകാലങ്ങൾക്കുമുമ്പേ ചെല്ലാനത്തിനു സമീപം ഒരു ദേശത്ത്'(23) എന്നു തുടങ്ങുന്ന കഥ സ്ഥലകാലങ്ങളെ ആഖ്യാനം

ചെയ്യുന്നു. ക്രമാനുഗതമായി പുരോഗമിക്കുന്ന കഥയാണിത്. ആധികാരികാഖ്യാന (authorial narrative) മാതൃകയിലുള്ള കഥയിൽ പലഘട്ടങ്ങളിലും ബാഹ്യാഖ്യാതാവ് (external narrator)വായനക്കാരെ അഭിസംബോധന ചെയ്യുന്നുണ്ട്. 'കഥയുടെ തുടക്കം ലോനച്ചന് ഒരു കടിഞ്ഞൂൽ പുത്രൻ ജനിക്കുന്നതു മുതല്ക്കാണ്'(24) 'ഇവരുടെ വരവിന്റെ കാരണമെന്തായിരുന്നുവെന്ന് വായനക്കാർക്ക് ഇപ്പോൾ ഊഹിക്കാവുന്നതാണല്ലോ. അന്നു അന്തെയുടെ മകൾ മോനിക്കയുടെ അച്ചാരക്കല്യാണമായിരുന്നു'(75). 'മോനിക്കയുടെ വളർച്ചയെയും വിദ്യാഭ്യാസത്തെയും മറ്റും സംബന്ധിച്ച് വായനക്കാരെ അറിയിക്കുന്നതിന് ഇവിടെ ആവശ്യമാണെന്നും കാണുന്നു' (82) ഈ അഭിസംബോധനകൾ നോവലിലെ ആഖ്യാതാവും വായനക്കാരനും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെ ഉറപ്പിക്കുന്നു.

കൊളോണിയൽ ആധുനികതയും അത് സാംസ്കാരികമണ്ഡലത്തിൽ സംജാത മാക്കിയ സന്ദിഗ്ദ്ധതകളും നോവലിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നു. തദ്ദേശീയമായ നന്മകളിൽ ചിലതിനെ നിലനിർത്തിക്കൊണ്ടുതന്നെ അധിനിവേശ ആധുനികതയെ സ്വാംശീകരി ക്കാനുള്ള പരിശ്രമങ്ങളുടെ വിജയമാണ് 'പരിഷ്കാരവിജയം' മുന്നോട്ടു വെക്കുന്നത്.

ആധാരഗ്രന്ഥങ്ങൾ

1. അനിൽ കുമാർ എ.വി., 2007, ഇന്ദുലേഖയുടെ അനുജത്തിമാർ, മാതൃഭൂമി ബുക്സ്, കോഴിക്കോട്.
2. ഗിരീഷ് കുമാർ എസ്. ഡോ., 2016, പോസ്റ്റ് കൊളോണിയൽ സാഹിത്യം ഒരാമുഖം, ചിന്താപബ്ലിഷേഴ്സ്, തിരുവനന്തപുരം.
3. ചോറി പീറ്റർ, വാര്യത്ത്, 2012, പരിഷ്കാരവിജയം, സാഹിതി, പയ്യന്നൂർ ; ഡോ. ലിസി മാത്യു (എഡി.).
4. ജോർജ് ഇരുമ്പയം ഡോ., 2010, ആദ്യകാല മലയാളനോവൽ, സാഹിത്യ പ്രവർത്തകസഹകരണ സംഘം, കോട്ടയം.
5. പണിക്കർ കെ.എൻ., 2008, കൊളോണിയലിസം സംസ്കാരം പാരമ്പര്യബുദ്ധി ജീവികൾ, ചിന്താപബ്ലി ഷേഴ്സ്, തിരുവനന്തപുരം.
6. പണിക്കർ കെ.എൻ., 2002, സംസ്കാരവും ദേശീയതയും, കറന്റ് ബുക്സ് തൃശ്ശൂർ.
7. രവീന്ദ്രൻ എൻ.കെ., 2010, പെണ്ണെഴുതുന്ന ജീവിതം, മാതൃഭൂമി ബുക്സ്, കോഴിക്കോട്.
8. രാജശേഖരൻ പി.കെ., 1999, അന്ധനായ ദൈവം : മലയാള നോവലിന്റെ 100 വർഷങ്ങൾ, ഡി.സി. ബുക്സ്, കോട്ടയം.
9. ഷാജി ജേക്കബ്, 2013, മലയാളനോവൽ ഭാവനയുടെ രാഷ്ട്രീയം, കേരളഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം.
10. ഷാജി ജേക്കബ്, 2014, സാംസ്കാരികവിമർശനവും മലയാളഭാവനയും, കേരളഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം.
11. സജീവ് പി.വി., 2014, എം.എൻ. വിജയന്റെ ബൗദ്ധിക ജീവിതങ്ങൾ, കേരളഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം.
12. സരോജിനി സാഹു, 2013, (പരി: പ്രമീള കെ.പി.), പെണ്ണകം, ചിന്താപബ്ലിഷേഴ്സ്, തിരുവനന്തപുരം.
13. സോമനാഥൻ പി., 2016, കഥ ആഖ്യാനം ആഖ്യാനശാസ്ത്രം, കേരളഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്, തിരുവനന്തപുരം.